

י"ל ע"י התאחדות האברכים
 "אדנים לתורה" דחסידי זוטשקא
 ראש השנה תשפ"ב גליון קי"ז

פלאות התורה מאוצרותיו של
 הגה"ח ר' זרח רונטל שליט"א

חזקי הנחל

"כרי שתמליכוני עליכם" (ב) עניין המלכת הבורא בשלמות כר"ה מצד הזדככות הגופים ביום זה

שלמות המלכת הבורא על האדם בהדרגותיו ליצור והשתא יש להתבונן מדוע נחשבת המלכת הבורא ע"י אדה"ר ב"ה הראשון לשלימות ההמלכה. בשלמא לגבי כל הברואים, שהבאנו מהזוה"ק שכל הברואים פחדו ממנו והלכו אחריו ושמעו בקולו, וביותר עפ"י מה שכתוב בדרך ה' לרמח"ל שדרגת הברואים אז היה כמו בני האדם בזמנינו, וממילא יכלו לדבר אליהם, והיה בחינה שהבינו והשיגו, ואז באמת ידע כל פעול והבין כל יצור כי אתה יצרתו! מ"מ מה היה השלימות המיוחדת בהמלכה שהמליך אדה"ר על עצמו.

על זה מובא בליקוטי תורה (להרב בעל התניא ז"ע) בפ' נצבים, שהגדרת המלכת מלך הוא כשיש שייכות ודמיון בין המלך לממליך. ולכן צריך שיהיה דווקא בבן מינו, ורק אז יכולים בני אותו המין להמליך עליהם. ולכן מלכות ה' יכולה לחלו רק כשכביכול יש מצב של השתוות, כאשר האדם נאמר בו "נעשה אדם בצלמינו כדמותינו" (בראשית א, טו), ולכן דווקא אז היה שלימות ההמלכה מצד אדה"ר, שקודם החטא היה בו דמיון להקב"ה, כי נברא בצלם אלוהים, ולא היה בו שום פגם וחטא שהוריד מהצלם אלוהים.

ומובא בב"ר פ"ז שהמלאכים שאלו את הקב"ה, אדם זה מה טיבו, והשיב להם השי"ת "חכמתו מרובה משלכם, שידע לקרוא לכל דבר בשמו" - בתיקו"ז (פי' דף ק"א ע"ב) שידע והשיג ג"כ במהות כל המלאכים והאופנים והשרפים וחיות הקודש, וכ"א וא"ע על מה הוא ממונה, ואיך שמו לפי תפקיד שליחותם. אח"כ שאלו הקב"ה, ואני מה שמך, אמר לו, לך נאה לקראות אדני, שאתה אדון לכל בריותך. ומדייקים מזה שדווקא אחרי שהראה את גודל הדמיון ליצורו בגדול השגתו, יכול היה להמליך את הבורא ע"ע וקראו אדון על הכל.

וכן עד בריאת האדם לא היה מושג של חיים בבריאה ולא מוזכר בתורה לפני בריאת האדם חיים. ורק בבריאת האדם נאמר בו (י. ב.) "ויפח באפיו נשמת חיים". וכיון שהנשמה היא חלק אלוה-ה ממעל עם חיים נצחיים, אז נעשה האדם גם בחלק הגוף חלק אלוה-ה ממעל, ומסוגל להדבק בהקב"ה ולחיות אלוהות, ואפילו לחיות חיי נצח בגופו בלי מיתה. וכאשר היה מסיים תפקידו בעוה"ז היה עולה בחייו לשמים עם הגוף לעולם גבוה נעלה יותר כמו אליהו הנביא. שלפני חטא עץ הדעת, היה הגוף מוזכר כמו הנשמה, ושניהם יכולים לחיות חיים נצחיים. ולכן כשאדה"ר היה במצב זה המשך בעמוד ב' <<<

דברות קודש ממעיין נובע, כ"ק מרן רבוה"ק ז"ע

נחל קדומים

שבטו של השי"ת הוא רק ליירא מלפניו

כבקרת רועה עדרו מעביר צאנו תחת שבטו, כן תעביר כו' (פיט ונתנה תוקף). אפשר לומר הפירוש, על פי הקדמה על פסוק "משמים השמעת דין ארץ יראה ושקטה" (תהילים ע"ו, ט). דהנה השי"ת חפץ חסד הוא ורוצה בתשובת רשעים, ואין חפץ במיתתם. והוא פירוש "משמים השמעת דין", בעת שהוא קטרוג על עמו בני ישראל, הוא משמיע על העולם איזה גזירה רעה ח"ו. אבל אח"כ שהעולם מרגישין בחינת הדינין שמתעוררים, ומתייראים ועושים תשובה, והוא "ארץ יראה", על ידי זה "ושקטה", מדת הדין נמתק ברחמים.

ועל זה הדרך נוכל לומר כאן, דהנה יש שני מיני רועים וחלוקים בטבעם. אם הוא רועה צאנו של אחרים, וגם כן אין לו מזג טוב, שהוא תרתי לגרעותא, אם רואה בצאן שהולך בדרך שובב מכה בשבט פשעם. אבל אם רועה צאנו של עצמו וגם איש רחמן בטבע, מה עושה להם להסתם הדרך, מרים השבט למעלה, שיראו מרוחק שרוצה להכותם; אבל לא יונח שבט הרשע עליהם. וזה שאנו מדברים בשבח המקום ב"ה, ומבקשים מלפניו על עמו, שהוא "רועה ישראל האזינה". והוא כבקרת רועה "עדרו", והולך ברחמנות עמהם - מעביר צאנו "תחת" שבטו, בדרך העברה תחת השבט, הוא רק כדי שייראו מלפניו, כן תעביר וכו', כי אנו צאנך ואתה רוענו. והחזירנו בתשובה שלימה לפניך, ולהיות הדינין נמתקין בשורשן שורש הרחמים והחסדים עלינו ועל כל ישראל.

ע"י ביטול והכנעה השי"ת בעצמו מליין בערנו

אמרו לפני מלכיות שתמליכוני עליכם וכו' ובמה בשופר (ראש השנה טו). תקיעת שופר ענינה התבטלות השי"ת והכנעה בתכלית, עד שאין לנו פה לדבר, רק לגנוח וליילל. ואנו ממליכין כביכול את הקב"ה במלכיות ע"י שאנו מתבטלים לגמרי אליו ית'.

משל למלך בשר ודם שגזר על בנו שאם יעשה כך וכך ידין אותו בכך וכך, ועשה הבן, וישפטוהו השופטים. הנה אם הבן עומד וטוען לעצמו, אביו שותק, שהרי הוא בעל דין שחטא בנו כנגדו, וע"ז ישפטוהו. ועומד לשמוע ולראות

איך יפול דבה, ואין לו מקום לוותה, שעדיין לא ניתן לו פתח לדבה, רק להשופטים, ולא יתכן שיעבור המלך על פקודתו שגזר בעצמו לדונו במשפט. אך כשיכניע הבן את עצמו ויכיר חטאו, ואין לו פה לדבר ולהמליץ על עצמו מרוב שברון לבו וכאבו, אז הצדק והמשפט נותן שאביו המלך יקבל זה גופא לתכלית העונש, וכאילו כבר ענשוהו, ושב ורפא לו. ואז המלך עומד מצד בנו לתרצו ולהצילו. וכן אנו עושים בר"ה, שמאמינים בו ב"ה וממליכים אותו ומתבטלים אליו ית' במסירות נפש. וזה פועל ההמתקה ביום זה.

(כ"ק מרן רבינו הנחל יצחק ז"ע)

מהנחל

נחלי אש בקצירת האומר

לעשות עמנו צדקה בלא טעם

במקום משפט אין צדקה ואתה במשפט תעשה צדקה. (פיט ר"ה). ע"ד שכתבנו במ"א שמחמת שאנו שומרים חקיו בלא טעם, מגיע לנו במשפט לעשות עמנו צדקה ג"כ בלא טעם, וכן ע"י שאנו מקיימים מצות צדקה, ית"ש משלם מדה כנגד מדה, מחויב כביכול לעשות עמנו צדקה.

תיקון שיבור הצורה ע"י השופר

בחצוצרות וקול שופר הריעו לפני המלך ה'. חצוצרות מרמז ל"חצי צורות", כדאיאת בספה"ק בשם המגיד הגדול ממזריטש ז"ע. דאם חוטאים רח"ל, פוגמים בצלם אלוהים, ומצורה שלימה של האדם השלם נעשה רח"ל חצי צורה. והפסוק מרמז "בחצוצרות" התיקון למה שנעשה בחי' "חצוצרות" ששיבור הצורה שלו רח"ל, הוא ע"י "קול שופר". כי ע"י קול השופר העולה מתהומות הנפש של איש הישראלי, המקבל על עצמו לשפר מעשיו, "הריעו לפני המלך ה'" וזכים להתקבל באהבה וריעות לפני מלכנו ית"ש. ואז נהי' מתיבת חצוצרות "חצי צרות", שמשבר ומכניע את כל הצרות, ומתעוררים רחמים וחסדים לפני המלך ה'. (כ"ק מרן אדמו"ר ז"ע)

תחל שנה וברכותיה

בפרום השנה בעמדנו בשערי השנה החדשה הבעל"ט שנת תשפ"ב הגנו לברך בזה את קהל אנשי שלומנו וידידי בית חיינו, ואת כל קוראי הגליון הנאמנים,

כתיבה והתיימה טובה

בספרן של צדיקים גמורים

לשנה טובה תכתבו ותחתמו לאלתר לחיים טובים ארוכים ולשלום, תזכו אתם ובני ביתכם לשנה טובה ומבורכת מתוך נחת ודקדושה והרחבת הדעת, בריות גופא ונהורא מעליא. ונוכח כולנו יחד לשנת גאולה וישועה בישועתן של ישראל ובצמיחת קרן דוד, בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו.

המערכת

היתה ההמלכה בשיא השלמות, בהיותו ממש דומה ליוצרו בנצחיות החיים גם מצד גופו.

והנה לאחר חטא אדה"ר נגזר עליו "כי עפר אתה ואל עפר תשוב", וא"כ מאז אותו חטא נפגם הענין של המלכת הבורא בשלימות על האדם, שהרי מצד הגוף, אין לו שום שייכות דמיון והשתחוות לבורא, שיהיה שייך עליו ענין המלכת הבורא.

ע"י עשות האדם א"ע לעולה אין צניצה להמלכה

אמנם אי' בספרים שבכל זאת יש מצב אחד שיכול לעשות שיהיה לגוף השתוות לנשמה הרוחנית חלק אלוה-ה ממעל. וזה, כאשר נוצר מצב של סתירה בין החיים הגשמיים לרוחניים וחיוב לוותר על אחד משניהם, או שישאר בחיים הרוחניים ולוותר על החיים הגשמיים, או לחיות את חייו בגשמיות, ולשורף ר"ל את חייו הרוחניים, ואז כשמגיע למצב שמתברר שהוא מוכן למסור חייו הגשמיים עבור החיים הרוחניים, א"כ בזה התברר שמציאותו האמיתית היא נשמת החיים שמבקשת חיים רוחניים ולא הגוף הגשמי, וממילא אין הגוף חוצץ יותר להמלכה, וממילא חוזרת להיות ההמלכה בשלימות.

ולפי"ז מובן באופן נפלא מדוע יש ענין דווקא בר"ה שיעשה עצמו לקרוב עולה. שהרי צריך לעשות המלכה על כל האדם כולו וגם על הגוף, ואיך שייך בגוף ענין זה. אבל כאשר אדם מברר לעצמו מה עיקר מציאותו ע"י ציור שאם יהיה סתירה בין הגוף לנשמה ימסור הגוף למיתה כדי להישאר באמונתו ובחיים הרוחניים, ובמחשבה זו נעשה לעולה. כמו שייחצק אבינו בזה שהיה מוכן למסור נפשו בעשה עולה שנחשב בשמים כאילו מסר נפשו בפועל ואפרו צבור ע"ג המזבח. ושפיר שייך המלכה על האדם בגופו ונשמתו.

ע"י הנשמה החדשה נעשה ההמלכה בשלמות

והשתא נוסף בזה את דבריו הנפלאים של השם משמואל בשם אביו האבני נזח, בדרך כלל עבודת האדם הוא במאמרות - תורה ותפלה, כמו שבריאית העולם היה ע"י נשמת חיים, אזי העבודה בשופר שבו מקיים באדה"ר נשמת חיים, ומובא בספרי שכאשר אנו המצוה בדרך של ויפח. ומובא בספרי שכאשר אנו מקיימים כאן מצוות תקיעת שופר עושה כך ג"כ הקב"ה כנגדנו, שבזמן תקיעת שופר מקבל יהודי נשמה חדשה כמו אדה"ר קודם החטא, שבר"ה כל הבריאה חוזרת לשרושה, וחוזר האדם עי"ז לבחינה של "זה היום תחילת מעשיך" - שמתחיל שוב את חייו עם בחינה של "תחילת מעשיך" כשהיה עדיין קודם החטא, "וכרוך ליום ראשון", - כמו שהיה ביום הראשון של חיי האדם בעולם.

ולפי"ז א"ש נפלא ביותר, שכמו שביום ראשון כשקיבל נשמה חדשה יכול היה אדה"ר להמליך את הקב"ה למלך, כי היה בבחינה של דומה ליוצרו שהגוף היה מזוקן ולא חצץ, כך בכל ר"ה חוזרת בחינה זו. והשתא ג"כ שפיר מיישבת כוונת הריטב"א ובמה בשופר, שע"י השופר נעשה הכל, שזה גורם שיכנס בו נשמת חיים חדשה כקודם החטא, ועי"ז יכול להמליך הבורא, שהגוף ג"כ התחדש כמו אדה"ר קודם החטא. והשתא ג"כ מובן הענין שדווקא אחרי התקיעות דמיושב כשקיבל הנשמה החדשה ונעשה לרוח חיה לנפש ממללא, יכול אח"כ ע"י הרוח ממללא, להמליך הבורא באמירת מלכויות זכרונות ושופרות.

ונוסף שעפ"י האמור לעיל, ענין השופר שמזכיר עקידת יצחק, פועל ההמלכה. שבוה שמזכיר עקידת יצחק וזכר המס"נ שיש לכל יהודי משרוש יצחק אבינו, וממילא מוכן לעשות עצמו עולה, ונעשה הגוף טפל ואינו חוצץ, ושייך על הגוף ג"כ ענין ההמלכה. וכן מובן שענין השופר מעלה זכרונכם לפני לטובה, שהרי לפי האבני נזח נעשה בריה חדשה, ואין לו שום שייכות לכל החטאים שמקודם, וכן מצד זה שמשפיע כח מס"נ של עקידת יצחק, חכות העקידה מבטלת כל הדינים. וזכרו הקב"ה לטובה.

נחל איתן

טללי טוהר מתוך דא"ה של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

"ברוך שאמר והיה העולם" (נעילת החג"ה תש"פ)

לבל נשקע בעולם החומרי זהו. וע"כ על אף כל ההעלמות וההסתרות שאנו נמצאים בהם בעולם השפל הזה עלינו להודות להשי"ת ולשבתו ולומר "ברוך שמו" על שהוא מצילני מהיצה"ד ונותן לנו כוחות להתגבר על כל הנסיונות.

וברוך ה' זכינו לעבור כולנו לפניו כבני מרון, ובחן ובדק גני הנסתרות של כל אחד ואחד, וראה בלב כל אחד איך שהוא מחליט בהחלטה גמורה שמאי דהוי הוי מכאן ואילך חושבנא. "אנו חיילים בצבאו של הקב"ה ומקבלים עלינו מלכותו עלינו בכל מצב". מכאן ואילך כאו"א עושה רק את מה שצונו ה', ואינו עושה את מה שהשי"ת צוה עלינו שלא לעשות.

וב"ה זכינו אף לתקוע בשופר ולהמליך עי"ז את השי"ת על כל העולם ועליו, כי השברים והתרועה הם "גנוחי גנה וילולי ליל" שכל אחד נאנח ולבו נשבר בקרבו על כל מה שעשה מעשים אשר לא לרצון ה' המה. והתקיעה שאחריהם היא ההחלטה של כל אחד לשפר את מעשיו מכאן והלאה.

והנה איתא ברמב"ם (הל' שופר פ"ג ה"א) דטעם הדבר שאנו תוקעים שברים ותרועה ואח"כ שברים לחודיה ואח"כ תרועה לחודיה, כי ברבות ימי הגלות ותהפוכותיהם נשתכחה תורת התרועה אם הוא גנוחי גנח כאדם הדואג מהעתיד לבא עליו דהיינו שברים, או ילולי ליל דהיינו התרועה, כאשר שבוכה על רעה שבאה עליו, או שניהם יחד האנחה מן הדאגה והייללה שאחריה ולכן אנו עושין הכל.

ונראה לרמז בזה דאנו באים לומר להשי"ת "הבט נא וראה כמה צרות ותהפוכות עברו עלינו בימי הגלות גם בדאגות שנאנחנו עלינו בגנוחי גנח, וגם בצרות רבות שפקדונו ובכינו עליהם בילולי ליל וגם שניהם יחד, ומשום כך אין איתנו יודעים כבר איך לנכות ולבקש לפניך אין גנוחים ואיך נאנחים ועל מה נאנחים, כי כמה מיני תרועות ושברונות עברו עלינו. ואנו מסיימים בתקיעה, לרמז שעל אף כל זאת אנו תוקעים בלבנו בהחלטה גמורה לעשות רצונך בלבב שלם ואפי' בתוך כל ההסתרות, ואחר כך זאת אנו תוקעים תקיעה גדולה כי אנו מבקשים מהשי"ת שיתקע לנו את התקיעה בשופר גדול להרותינו.

ברוך ה' היתה לנו הזכיה לחדש את מלכותו ית"ש עלינו, ולקיים את מצות "מלכויות זכרונות ושופרות" כמו שצונו השי"ת "יום תרועה יהיה לכם", אמרו לפני מלכויות כדי שתמליכוני עליכם, אמרו לפני זכרונות כדי שיעלה זכרונכם לפני, ובמה בשופר. וזכינו גם שהשי"ת בראנו כבריה חדשה, וכביכול השי"ת נטל מאיתנו את החיות, ונתן לנו חיות חדשה לשנה הבאה, וכן חידש את כל העולם כבעת בריאת העולם, ושוב צמצם את עצמו בצמצומים רבים, צמצום אחר צמצום עד שנברא שוב העולם הגשמי הזה.

אנו אומרים בתפילה "ברוך שאמר והיה העולם", שהשי"ת אומ"ר צמצם את עצמו עד שברא עול"ם שהשי"ת נעל"ם ונסתר בו. "ברוך הוא", "ברוך אומר ועושה", אומרו "הוא" לשון נסתה, שהשי"ת הסתיר אלוקותו בתוך העולם, וברא את העולם הזה שנקרא "עולם העשיה" שהוא השפל ביותר מכל העולמות מצד ההעלמה וההסתר שבו. "ברוך גזור ומקיים", שאפי' שרמנות גדולה על עולם כזה שהוא שפל כ"כ מ"מ כן גזר השי"ת והוא בראו וגם מקיים אותו בצמצום והעלמה גדולה כזו. "ברוך עושה בראשית", השי"ת חידש עולמו כמו בימי בראשית. "ברוך מרחם על הארץ", שהשי"ת מרחם על הארציות והגשמיות של עולם העשיה הזה, "ברוך מרחם על הבריות", השי"ת מרחם עלינו הבריות על שאנו חיים בעולם שפל כ"כ ומרוחק כ"כ, ועל כל דבר שבקדושה צריך לעמול ביותר, ואילו היינו בעולם שהשי"ת בגלוי, היתה באה לנו העבודה בניקל יותר. אמנם השי"ת מבטיחניו שהוא "ברוך משלם שכר טוב ליראיו", שהוא משלם שכר טוב לכל מי שעושה רצונו ונלחם בכחות הרעים כאן בעולם השפל הזה.

ועוד שהשי"ת מחזיקנו ומעודדינו שהוא "ברוך חי לעד וקיים לנצח", בזה הוא אומר לנו שהוא נמצא עמנו כאן בעולם הזה והוא אינו עוזב אותנו ואינו נוטש אותנו והוא יישאר עמנו לנצח, והוא רואה את קשיינו ועמלינו, אך הוא גם נותן לנו כוחות לעמוד בכל הנסיונות. והוא גם "ברוך פודה ומציל" הוא פודה ומציל אותנו, מלהתרחק ח"ו ממנו ומציל אותנו מרדת שחת ח"ו, והוא פושט לנו את יד ימינו

ערכי נחל

אמרים ערכים ממאורי החסידות

אף שהם בנים מקבלים מלכותו בעבדים

עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר כי באמת בני"ק נקראו בנים. והמה ממליכין אותו ית' בבחי' מלך על עבדיו וזה התפארת שהגם שהם בנים יודעים הם כי אינם כדאי אף להיות עבדיו. וזהו הנוסח שתקנו אם כבנים אם כעבדים. שבנ"י יודעים הגם כי יש להם בחי' בנים על כל זה עבדיו הם ומתחבנים את קבלת מלכותו עליהם. וזהו שתמליכוני עליכם ובמה בשופר יתכן שקאי על המלכות ג"כ שהגם שהם בנים עכ"ז המה ממליכים אותו.

(שפת אמת)

בגלל שאנו עבדים לה' הוא צריך לעמוד ברין וע"כ יוציא כאור צדקנו

ע"פ מה שסיפרו לנו חז"ל במעשה דשמעון בן שטח אצל עבדא דינאי מלכא דקטל גברא ודינונו בסנהדרין. וא"ל שמעון בן שטח לינאי מלכא "עמוד על הגליך ויעידו בך" (כי עבדו כמנונו היינו כשורו וחסורו...) הנה לפ"ז יש לפרש הפסוק הנ"ל. נצ' לריב ה' היינו כשבא לשפוט את ישראל כביכול יושב על הכסא וצבא השמים וכו'. והנה הבי"ד של מעלה דנין. והנה ישראל הם עבדיו וכביכול צריך להתייצב מחדש להעיד בפניו אותן המעידים. והנה לבעבור זה בטל הדין דכביכול צריכין לצוות לעמוד. משא"כ לדין עמים הוא עומד מתחילתו ומעידין המקטריגים.

ועפ"ז נ"ל לפרש נוסח הפייט (הוא מאנשי בה"ה) היום הר"ת עולם וכו' אם כבנים אם כעבדים אם כבנים רחמנו וכו'

אם כבנים אם כעבדים...
ואם כעבדים עינינו כן
תלויות עד שתחננו ותוליא
כאור משפטנו

ואם כעבדים עינינו
לך תלויות וכו'. הנה
ואם כעבדים עינינו
וכו' אין לו ביאור
לכאורה. ולפי הנ"ל

יתפרש אם כעבדים עינינו לך תלויות, רצ"ל אם דנין אותו בבחי' עבדים אין לנו מציאות בפ"ע לדין אותו רק עינינו לך תלויות שאתה אדונינו והאדון צריך לעמוד להעיד בו זה א"א לומר למלך הכבוד. וא"כ בטל דינא עד שתחננו ותוציא וכו'. כל אלה הדברים כתבתי מדעתי להיותנו יודעים כי חפץ חסד הוא ואומר לנו ע"י נביאו ספר אתה למען תצדק ודי בזה.

(בני יששכר)

אף אם כעבדים, מ"מ שלע"מ לקבל פרס

איתא בס' תולעת יעקב פי' על מ"ש אם כבנים אם כעבדים שבחי' הבנים בוודאי מיוחד רק לבנ"י. רק אפילו אם כעבדים אין אנו כעבדים המשמשים ע"מ לקבל פרס. רק עינינו לך תלויות ע"ש. דכתב כענין עבדים אל יד אדוניהם כו' שפחה אל יד גבירתה ומסיים כן עינינו אל ה' ולא נאמר אל יד ה'. רק זה עיקר החילוק כי עבדים ושפחות כל עבודתם בעבור הפרס שמקבלים מיד אדוניהם. אבל אנו עינינו אל ה' להיות טפלים ודבקים בו. עינינו לך תלויות שנוכל להמשך אחר רצונו ית' ולקבל כל השפע כפי מה שהוא רצונו ית"ש.

(שפת אמת)

נערך ע"י הרה"ג ר' חיים גרינפלד שליט"א

ראש השנה (ב)

לימוד: נחלקו האם יש חיוב שמחה בר"ה ע"י בשר ויין. י"א דיש חיוב שמחה ואפשר לקיימו על ידי לימוד התורה פיקודי ה' ישרים (שאנת אריה ק"ג), וי"א דאין חיוב שמחה בר"ה.

פסקי דמורה: יש לכוון בפסוקי דמורה ביותר כי זה העיקר וכן כל התפילות הרגילות של כל השנה, ולא כאלו שמכוונים רק בתפילות החדשות (וישר דברי אמת).

אכילה לפני התקיעות: לכתחילה אין לאכול כלל לפני התקיעות, וכן היה מנהג הקדום. ובמקום צורך גדול יכול לטעום ולא לאכול יותר מכביצה. ויש מקילין לאכול יותר וסומכים על ההיתר של רבים דמדכרי אהרדי דהוי כמו שומה. אך עדיף שיאכל תבשיל ממין דגן כגון עוגת טורט שלא לכל הפוסקים נחשב כפת, מאשר לאכול עוגיות שהם פת לכו"ע שתינה במשקה שאינו משכר מותר. נחלקו הפוסקים (חת"ס ר"ע"א) האם יקדש לפני אכילתו ואם אוכל הרבה יקדש אך אם מספיק לו לשתות עדיף שלא לקדש כדי שלא יצטרך לטעום (בית יצחק י"ד).

תקיעת שופר: נחלקו הפוסקים אימתי יוצאין התקיעות מה"ת, בתקיעות דמיושב או דמעומד (תוס' פסחים ט"ו^ה). ולמעשה יכוון שרוצה לצאת המצווה על דעת חז"ל.

תקיעות דמעומד: העומד בשמו"ע ואוחז עדיין במלכות א"צ למהר להגיע עם הש"ץ לתקיעות של זכרונות (אבני נור בשם החידושי הרי"ם שאחז באמצע מלכות בשעה שתקיעו לשופרות). ואם הגיע למקום התקיעות והש"ץ לא הגיע עדיין צריך להמתין. אך אם יש חשש שיצטרך להמתין ולשהות כדי לגמור כולה, יש עצה למי שרוצה לשמוע התקיעות על הסדר יעשה שההיות לסיווגין וכן יוכל להתפלל במחשבה (שולחן הטהור קאמרא), אך אם מכיר בעצמו שמחשבתו תשוטט בדברים אחרים או שיצטרך לישב עדיף שימשיך תפלתו ואף שיעי"א יוצא שישמע התקיעות אחרי תפלתו (חזו"א קל"ו סק"ג).

הפסק: אין לדבר עד אחר גמר התקיעות, דהברכות פוסט אף תקיעות דמעומד, ובדיעבד יצא. אך אם צריך לומר אשר יצר מותן לכתחילה (שבת הל"ח), ותהלים יש שהתירו, אך למעשה המנהג להתחמיר בזה. מותר להתנדוד בלחש בין התקיעות וכן הוא ע"פ קבלה, ויש מחמירין בזה מחשש הפסק (מ"ב בשם הר"ח), אסור ללמוד "בפה" אלא דברים של ר"ה.

טעות: השומע שמסופק באיזה תקיעה עומד עכשיו כדאי לכוון שמכוון לצאת לשם מה שתוקע התוקע, דאל"כ יצא. במה ד"א באופן שהטעות הוא בין זכרונות למלכות וכיו"ב דהוי מצווה אחרת, אבל אם הטעות באותו סדר ורק טעה בין תקיעה ראשונה לאחרונה לא מעכב (מ"א תק"א).

נשים: נשים פטורות מתקיעת שופר. ואם רוצות יכולות לתקוע ואז מברכות לעצמן. אך רוב הנשים נוהגות לשמוע. התוקע לנשים אינו מברך אלא צריכות הנשים לברך בעצמן (ש"ע תקפ"ט). נתאחרת ולא שמעה הברכות והתקיעות דמיושב תברך לעצמה ועדיף לפני התקיעות דחזרת הש"ץ.

יום טוב שני: שני ימים של ר"ה הרי הם קדושה אחת רק לחומרא ולא לקולא, ומזה נסתפק כמה דינים:

שהחיינו: נחלקו הפוסקים (רש"י ורשב"ם ריב"א) האם לברך שהחיינו בקידוש ובתקיעות שופר. והלהלכה בקידוש לכתחילה יקח פרי חדש (ועיין במנחת ש"ס סימן י"ח אמת לא הוי הפסק מספק), ובדיעבד יברך גם בלי פרי חדש. ובתקיעות שופר להשו"ע לא יברך ולהרמ"א יברך. ועדיף טפי אם יש לו בגד חדש. הרבה נוהגים לקחת רימון, ואף שמצוי כל ימות השנה, מ"מ מברך אם ניכר הבדל בין רימונים חדשים לישנים. צריך שהפרי החדש יהיה

לפניו בשעת קידוש. וכמו"כ בהדלקת נרות על השולחן. ויש לה להדליק סמוך לקידוש ממש שלא יהא הפסק בין אכילת פרי לשהחיינו (מ"א^ה). יש נוהגים שכל אחד מבני הבית מברך שהחיינו על פרי חדש, ויודיע זה לבני הבית קודם הקידוש שלא לצאת בברכת שהחיינו של הקידוש (מ"א^ה), ועושים כן לסימן טוב (סו). אך אחרים נוהגים שאוכלים בעצמם מהפרי ושהחיינו יוצאים מבע"ב (מבית לוי). (ויש לזון מצד בחילות שמברך שהחיינו על מצווה ופרי בידו כתב סופר).

עשי"ת

הנהגה הראויה בימים אלו: מצוות ומעש"ט: נהגו כל בית ישראל להרבות בצדקה ומעש"ט ולעסוק במצוות מר"ה ועד יו"כ יותר מכל השנה (רמב"ם הל' תשובה). **תפילות ותחנונים:** בכל הימים שבין ר"ה ליו"כ מרבים בתפילות ותחנונים (ש"ע תר"ג). **חומרות:** מהראוי שינתנה האדם בעשי"ת בדברים וחומרות אף שאינו נוהר בהם כל השנה (לבוש), כי גם הקב"ה מתנהג בחסידות עם בריותיו (חיי אדם). ואף אם יזהר בדבר חסידות באלה הימים בלבד ולא ינהג בחסידות ההוא אחרי כן נכון הדבר (י"פ). **עסקיו:** ימטע בעסקי חול ומסחר ויהיו ימים אלו כחווה"מ (מטה אפרים).

תשובה: חובתה: "מה נואלו היוצאים לפועלם ולעבודתם עדי ערב, בימים הנוראים ימי דין והמשפט ואינם יודעים מה יהיה משפטם. וראוי לכל ירא שמים למעט בעסקיו ולקבוע ביום ובלילה עיתים להתבודד בחזרו ו לחפש דרכיו, ולחקור ולקדם אשמורות ולהתעסק בדרכי התשובה וכשרון המעשה" (לשון רמב"ם יונה). **זכותה:** "אע"פ שהתשובה והצדקה יפה לעולם, בעשרה ימים שבין ר"ה ויו"כ היא יפה ביותר ומתקבלת היא מיד, שנאמר דרשו ה' בהמצאו" (לשון הרמב"ם). **אופן התשובה:** שבעת ימים שבין ר"ה ליו"כ הם כנגד שבעת ימי השבוע, ובכל יום יעשה על אותו יום. דרך משל ביום א' יעשה תשובה על מה שחטא כל ימיו ביום א' (יערות דבש).

תנאי תשובה: היות ורבים נבוכים בזה היאך לקיים מצוות התשובה נסה לפרט למעשה היאך לקיימו וכדלהלן. **א:** **הרטה:** שיתחרט בלבבו על מעשיו הרעים שעשה. **ב:** **יודעי:** שיתודוה בפי ויאמר חטאתי עויתי פשעתי. **ג:** **עזיבת החטא:** בזה יש לזון ממכה אנופי וכדלהלן. מה הגדר של עזיבת החטא והאם צריך עזיבה מכל החטאים. **גדרו:** י"א רק לעזוב את עצם החטא, כגון שבשעת התשובה לא יהיה גול בידו, דאז הוי כטובל ושרץ בידו (רש"י תענית ט"ו). וי"א דצריך גם קבלה בלב להבא שלא לחטא (רמב"ם). וי"א דלא מספיק עזיבת החטא גרידא אלא צריך שיהיה לו "רצון" שלא לחטא, אבל אין צריך קבלה גמורה (בבית יונה). ולהלכה נקטו כהרמב"ם (פ"ב ח"א), דצריך קבלה בלב להבא עד שיעידו עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא. וכוונתו דא"צ שידע בברור ששוב לא יכשל אלא סגי במה שרוצה באמת בכל ליבו שלא לבוא לידי חטא, ויעיד עליו יודע תעלומות דאם היה לו "עכשיו הנסיון" לחטוא היה עומד בה (מאירי, מביט). **על כל החטאים:** י"א דסגי שמקבל ע"ע שלא לשוב לכסלה והוי בעל תשובה (רמב"ם). וי"א דלא מועיל א"כ עושה תשובה על כל החטאים (חובת הלבבות התשובה). נמצא דמצוות התשובה לא מעבר הים היא, וכשאדם מתחרט מאוד על כל עוונותיו ומתקרב מאוד להקב"ה ומחליט בדעתו שאינו רוצה בשום אופן לעבור על מצוות ה', תשובתו מתקבלת מיד.

"אורי וישעי" (י"ב)

ועתה ירום ראשי על אויבי סביבותי ואזבחה באהלו זבחי תרועה אשירה ואזמרה לה'

נצחון יצר טוב על יצר הרע כשביל התורה

עוד פ"י בזה"ק דקאי על נצחון היצר טוב על היצר הרע ובעיקר ע"י לימוד התורה"ק דבר אחר פירוש ה' על מש"כ **ועתה ירום ראשי** על אויבי, פירושו **פלא** על כל האויבים גם הרוחניים, והיינו **יצר טוב על יצר רע** דוד התפלל שהקב"ה ירים ויגביר את יצרו הטוב על יצרו הרע **דקתיב, על אויבי סביבותי, דא יצר הרע, דאיהו סתרינה דבר נש, ואיהו שפאיה פלא** זהו היצר הרע שהוא סביבות האדם והוא אויבו בכל הבחינות, ולכן כתוב אויבי לשון רבים כי הוא נחשב כאויבים רבים, **ואזבחה באהלו זבחי תרועה** ותרועה היא מצד הגבורה כנ"ל, **דא אורייתא, דאתיהיבת מסטרא דאשאי** לא לרמז על התורה שניתנה מצד האש **דקתיב (דברים ג')** **מימינו אש דת למו** והיינו **דא בגין אורייתא, ירום רישיה, ואתברו קל שפאיו קדמוי** כי שבביל לימוד התורה ירים הקב"ה ראשו וכל אויביו שהם היצר הרע ומחנותיו ישברו לפניו **דקתיב, (תהילים יח, ז)** **תכריע קמי תחתי** שגם זה נאמר על היצר הרע הקם על האדם להכשילו.

וכדי להמתק דברים אלו המאירים כספירים נעתיק לך מדברי הרה"ק **הבאר משה מאורוב** שלומד **שבדוקא על אחד שלומד בזמנים קשים עליו מדבר הוזה"ק דברים נשגבים אלו**, וזה לשונו: "הוא שהוכיחו המלאך ליהושע "עתה באתי" (יהושע ו), אי אתה רשאי להבטל מן התורה אפילו בשעת מלחמה, בפרט שעתה בלילה אין אתם נלחמים, ועוד שאך ורק בזכות התורה ודוקא בבחינת "עתה" שקשה ללמוד, תנצחו את אויביכם, כמו שאמר דוד המלך ע"ה "ועתה ירום ראשי על אויבי סביבותי ואזבחה באהלו זבחי תרועה אשירה ואזמרה לה". ואמרו בזה"ק ד"א ועתה ירום ראשי בכלא, יצר טוב על יצר הרע דכתיב על אויבי סביבותי - דא יצר הרע דאיהו סתרינה דבר נש ואיהו שפאיה בכלא, ואזבחה באהלו זבחי תרועה - דא אורייתא כו' דהא בגין אורייתא ירום רישיה ואתברו כל שנאו קדמוי".

וחזר על זה במתק לשונו במקו"א "הנהגה שכרו של העוסק בתורה בכל המצבים, הוא כמ"ש בזה"ק עה"כ ועתה ירום ראשי על אויבי סביבותי ואזבחה באהלו זבחי תרועה אשירה ואזמרה לה" - כד קב"ה אתרעי ביה בבר נש, זקיף ליה על כל בני עלמא, ועביד ליה רישא דכלא, וכולהו שנאו אתכפיין תחותי. היינו בשכר היות דוד כל ימיו בבחינת "עתה", שגם כשהיה צר לו עסק בשירות ותשבחות לפני השי"ת, לפיכך: ירום ראשי על אויבי סביבותי - זקיף ליה על כל בני עלמא, ועביד ליה רישא דכולא, וכולהו שנאו אתכפיין תחותי.

אהל תורה ואהל תפילה

והנה בב' פסוקים אלו כתוב ב' פעמים אהל יסיתירי בסתר אהלו, וכן "ואזבחה באהלו זבחי תרועה". ומן החתם סופר זיע"א מפרש שהכוונה לאהל תורה ואהל תפילה. והא לך לשונו הזהב: "למען הקים אותך היום לו לעם. ל'מען הקים אותך ר"ת אהל. א'אותך היום לו ג"כ ר"ת אהל, הם שני מיני אהלים של תורה ותפלה שזכו להם ישראל, ושניהם אדוקים זה בזה, ואין תפלה נשמעת אלא מבעל תורה ובניו עמודי דגרסי, ואין להקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה בלבד (כברכות ח' ע"א). לכן ב' פעמים אהל גימטרי' ע"ב כשמו ית'. ואמר דוד המלך ע"ה "יסיתירי בסתר אהלו" של תורה, ועי"ז זה "בצור ירומני", והוא יצר הרע צור מכשול שמשכהו לבית המדרש. **ועתה ירום ראשי על אויבי סביבותי**, אותם העומדים כי כסלא לאוגיא [שם ו' ע"א], ואחר כך "אזבחה באהלו" של תפלה "זבחי תרועה" הוא התפלה גנוחי גנח ילולי יליל מריעין בפה, לכן נקרא זבחי תרועה". ע"כ לשונו הק'. למדנו מדבריו הקדושים איך תפלה ותורה תליא הא בהא וצריך לצאת ידי שניהם.

"זה היום תחילת מעשיך זכרון ליום ראשון"

המשמעות הפנימית של המשפט בראש שנה

המשמעות הפנימית החופפת למשמעות הפשוטה

"אורייתא סתים וגליא" (הור"ק). כל מצוה וענין שבתורה יש בו הטעם הפשוט והטעם העמוק הפנימי. ורבוה"ק מאורי החסידות זיע"א גילו לנו העניין הפנימי שבכל מצוה, שע"ז נוכל לעשות אותם בחיות ובאופן פנימי, ובוזה גם נדע גודל אחריותנו - מאחר שקיים העולם תלוי במעשיו ועבודתו מעלה נחת רוח ושעשועים לבורא ב"ה, וכדברי הבעש"ט הק' זיע"א "דע מה למעלה ממך".

ניקח לדוגמא את מצוות מילה. בספר החינוך (מצוה ב) מבואר הטעם הפשוט "שרצה השי"ת לקבוע בעם אשר הבדיל להיות נקרא על שמו, אות קבוע בגופם להבדיל משאר העמים", והיינו שלפי הפשט המילה הוא אות וסימן חיצוני שבו נהיה ניכר שאנחנו עמו ומיוחדים לו. אך בפנימיות העניין מבואר הרבה בספה"ק ששם ש-ד-י חתום בקדושה ע"י המילה, וזה עצמו מאיר אור הנשמה שבו נוכל לעבוד באמת ולהיות דבוקים בו ית'.

כן גם עניינו של שבת קדש, אשר בתוה"ק נאמר הטעם "כי ששת ימים עשה ה' וגו' וביום השביעי שבת וינפש", אמנם בפנימיות העניין מבואר הרבה בספה"ק שכשם שהשי"ת שבת מלברוא דברים יש מאין מלהורידם לעולם הגשמי, כך בכל ש"ק הזמן גרמא לשבות מחומר העולם הירוד והגשמי, ולהתענג על ה' ביומא דנשמתא. וכדברי האוה"ח הק' (כפ"י תשא) שענין ש"ק הוא סוד כמוס בני ובין בני", והאות לעולם לספר לאומות העולם ענין הש"ק הוא כי ששת ימים וגו', ו"עם בני טעמים כמוס עמם חתום באוצרות החיים".

אמנם נקודה חשובה יש להדגיש כאשר מדברים על הפשט הפנימי לעומת הפשט הפשוט. באמת הפשטות והעומק אינם ב' עניינים וכשני דרכים להגיע למקום מסוים, אלא שהעומק הוא הפנימיות שבתוך הפשט כגוף ונשמה. כבמצות מילה שהוא בפשטות אות וסימן לברית קודש בין השי"ת לכלל ישראל, אלא שהפשטות הוא רק שזה אות חיצוני, והעומק מגלה שבאות עצמו טמון כח הברית, ועל כן הוא אות פנימי. וכן בש"ק שהוא יום בפשטות יום מנוחה זכר למעשה בראשית, אלא שהעומק מגלה שעצם הזמן נברא באופן שתוכנו הפסקה והתבדלות מהגשמיים ודביקות בהשי"ת.

ומעתה נבוא לענייננו בענין יום ראש השנה.

עצם יום הדין כדי לעוררנו בתשובה לשוב אל ה'

ענינו של ראש השנה על דרך הפשט הוא כמו שאמרו חז"ל שהשי"ת יושב על כסא דין ודן את כל באי עולם על מחשבותיהם ומעשיהם בכל השנה, ולפי זה נידונים על השנה החדשה. וכאשר יצא האדם זכאי בדין, אזי נכתב ונחתם לחיים טובים ולשלום. וצריך האדם ליישר לבו ולתקן מעשיו לפני ה' כי בא לשפוט הארץ, כדי שיעלה לזכרון טוב לפני ה'.

אמנם כאשר נתבונן מעט בזה נראה שפני הדברים אינם כפשוטם. הנה בספר החינוך (מצוה ש"א) מבאר ענין הדין שיש בכל שנה, הו": "משרשי מצות המועד הזה שהיה מחסדי הא-ל על בראיו לפקוד אותם ולראות

מעשיהם יום אחד בכל שנה ושנה, כדי שלא יתרבו העוונות ויהיה מקום לכפרה, והוא רב חסד מטה כלפי חסד, וכיון שהם מועטים מעביר עליהן, נמצא שהיום הנכבד הזה הוא קיומו של עולם".

נמצינו למדים מדבריו הק' שאין חיוב התשובה בא מפני יום הדין - להזכות ממעשיו הרעים כדי לזכות בדין. אלא הסדר הוא להיפך, יום הדין בא כדי להביא מורך ויראה על האדם, כדי שמתוך כך נשוב אל השי"ת באמת ונחדש ימינו כקדם, כי רוצה ה' בעמו. והדברים מבהילים כמה כסטיסים מטכס השי"ת כדי שנשוב אליו, והכל מרוב רחמי וחסדיו לבלתי יידח ממנו נידח. וכשנתבונן בזה נבוא ליראה ואהבה אמיתית מהשי"ת, ולחטרה אמיתית על כל מה שעוללנו עד כה.

בזה נבין שאין אנו יכולים להשיג אפס קצהו מתענוגיו ושעשועיו של המלך היושב על כסא רם ונישא, שבובנו אליו באמת.

יום הדין האם "כדאי" לברוא שוב את העולם

ומעתה נתבונן בפנימיות העניין של ראש השנה, שלא בכדי נקבע ראש השנה ליום הדין. הנה הנה אומרים בתפילה "זה היום תחילת מעשיך זכרון ליום ראשון", היינו שבכל שנה ושנה ביום זה נברא העולם מחדש, ולכן יש דין מחודש האם באמת צריך לברוא את העולם מחדש. כמו שבתחילת הבריאה היה צריך סיבה לברוא את העולם, וכמ"ש חז"ל "נמלך בנשמותיהם של צדיקים" ו"ישראל עלו במחשבה תחילה", היינו שע"ז שראה השי"ת גודל התענוג שעתיד לקבל ע"י עמך ישראל קבוצי מטה קרצי חומר שיתגברו על חומרם וימליכוהו על עצמם, שזה התענוג הכי גדול להשי"ת, שבבילי זה ברא העולם וכמאמרם "בראשית" - בשביל ישראל שנקרא ראשית, ובשביל התורה שנקראת ראשית". כך כן בכל שנה עוברים כל באי עולם לפני ית' כבני מרון שנא' היוצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם, והקב"ה יושב ובוחר ובודק גנוי נסתרות, לראות איזה תענוג מעלים הנבראים לפני ית', שיהיה כדאי לברוא העולם מחדש בשבילם. והיוצא זכאי, היינו שראה השי"ת שחייו באמת מעלים תענוג למעלה, ונכתב ונחתם לחיים. נמצינו למדים שהמצב בו האדם נמצא הוא הקובעת חייו החדשים, ואין זה שכר ועונש גרידא, אלא "חותם יד כל אדם בו", שהרי "מאתו לא תצא הרעות והטוב" כנודע מהרבה ספה"ק, אלא שאם הוא מתנהג כראוי "כדאי" בעבורו לברוא את העולם מחדש, ואם אינו מעלה נח"ר ותענוג למעלה, מה תועלת יש לברוא שוב את העולם...

הנח"ר שישאל ככלל מעלים, ממליצה טוב בדין

והנה כמו שבמובן הפשוט של הדין והמשפט, נודע שהשי"ת מטה כלפי חסד כנ"ל, כמו"כ במשפט הזה הכללי על כדאיות בריאת העולם מחדש, גם בטוחים אנו כי יוציא לאור לצדק דיננו. כי כלל ישראל בכללותם הם יחידה ליחד ונאמנים לו ית' עד כדי מסיירות נפש, ונצח ישראל לא ישק. ועל כן בכל זאת "כדאי" לברוא את העולם בעבורם. ולכן מזכירים זכות אבות, עקידת יצחק, מעמד

הר סיני ושופר דלעתיך לבא, ועוד כמה דברים שמזכירים הנח"ר שמעלים כנסת ישראל בכללות.

והגם שיש כמה קטרוגים חלילה, מתגבר ע"ז תוקף הרצון והבחינה בכלל ישראל. ונעתיק לשון האוה"ח הק' (פרשת קרח) "ואמר אלקי הרוחות לכל בשה, שאתה חפץ שאלקותך תהיה לרוחות בזמן שהם בנשה, ואם אתה ממייתם אתה חסר רצון זה, ואינו נכון להגביר הדינים שיסובבו הפסד קבלת אלקותך לרוחות שבנשה, שהוא הום תכלית חשקך".

ולכן יש להתאמץ ביתר שאת בימים אלו להיכלל עם הכלל, בכלל כללות כנסת ישראל אשר היא יחידה תמה ונקיה, וכמ"ש הבית אהרן "כי אי אפשר לקבל היום הקדוש הזה רק ע"י ריעות, כאמור יום תרועה" יהיה לכם, כי א"א לקבלו רק ע"י אחדות וריעות", ועוד "אמר כי העיקר בראש השנה להתאחד". וכן כתב הרה"ק הרה"ב מפשיסחא זיע"א במכתבו הידוע אשר יסוד ר"ה הוא "בתוך עמי אנכי יושבת". ואין זה תוספת עניינים לר"ה, אלא שכנ"ל בכללות יש לנו את כח כלל ישראל אשר מחזיק את קיומנו, ורק זה הדרך לזכות במבחן קים העולם הלוה. וכדרך תפילה בציבור שעולה למעלה הגם שהמתפלל עצמו אינו ראוי לכך, כמבואר ברמב"ם ואכמ"ל. אבל על כל אדם כשלעצמו הרי המשפט גדול ונורא, אשר זכה ממריע את כל העולם לכף זכות וכו'. ולא על ברואי העולם לבד הסכנה, אלא כל בריאת שמים וארץ אשר כל תכליתו הוא למען בסופו של דבר יגלה כבוד מלכות שמיים בעולם להתודע ולהגלות כי הוא מלך על כל הארץ בגאולה העתידה במהרה בימינו, הכל תלוי במאזנים דאם אין האדם ראוי לבריאה העולם חוזר העולם לתוהו ובוהו ח"ו, וכל מטרות הבריאה מה תא עליה.

נקודת היהדות שלא נפגמת ממליצה בדין

אמנם בכל זאת נשאר לנו עוד כח שהוא היחידה שבנפש "ראס פינטעלע ייד" שאינו נפגם ומתלכלך לעולם, כי הרצון הפנימי שבנפש הוא תמיד להיבדק בחיי החיים ב"ה, כי הנשמה היא חלק אלוך ממעל, וחוק הטבע השי"ת בטבע שדבר נמשך לשרשו טבע האש לעלות למקורו - השמש, וטבע המים לרדת למקורו - הים, כן טבע הנשמה לשאוף לאשתתאה בגופא דמלאכא, אלא שמרוב הצרות והמניעות אנו משתבשים מהיצה"ר העומד לנו למוקש.

על כן נתן לנו השי"ת כח השופר המוציא ומגלה את הנקודה הפנימית ביותר של הנפש. שהרי כידוע כי מאן דנפח מתוכיה נפח, ואת הנקודה הזאת מכניסים בנפיה לתוך השופר, ובוזה אנו בטוחים בחסדי הא-ל שיעלה זכרונו לפני לטובה.

והנה האדם אשר מפחד מהמשפט הפשוט ויושב עם נייר וקולמוס לחשב המצוות והעבירות, נבקל לו לבא ליד עציבת יואש מר שסופו לבדון ח"ו, ולא לזה נתן לנו השי"ת מתנה גדולה כזו.

אך האדם המתבונן במשפט הפנימי, ומתבייש ממצבו וירא מפחד ה' ומחדר גאונו, אזי במקום לברוח מזה, הרי רץ ומפיל את עצמו אל זרועות השי"ת אשר כל מאמינים שהוא פתוחה ידו, והרצון האמיתי ליכלל באור ה' ולחיות מעתה כרצונו ית' שזה התענוג האמיתי, זה מביא את התענוג להשי"ת לעלות על כסא המלוכה, ולראות ברצונו לשפר מעשיו מכאן והלאה. הוי אומר זוהי המלכה. ובספרי הסוד נאמר כי החכמה בראש, והרצון הוא מעל הראש ולכן נקראת כתר, וכשמעלים הרצון להשי"ת הוא מ"ש "ויתנו לך כתר מלוכה".

יעמדו על הברכה מצדיקי הרבים שהרימו תרומתם להוצאת הגליון

<p>תשית לראשו עטרת פז</p> <p>בפרס השנה החדשה הנו לשנ את כרכונו הלכבית קדם איש חי ורב פעלים לבו רחב כאלום טוב עין הוא יבורך הרה"ח ר' אשר מאיר ברכר שליט"א</p> <p>בעלי דפוס שוה"ר</p> <p>על עזרתו עמנו לסמוך את ארג"י בכל עת ועונה מתוך הארת פנים ורוחב לב ויה"ר שככות זה יזכה לשנה טובה ומתוקה ויקבלו תפילותי לרחמים ולרצון בכל הענינים לשובה ולברכה אב"ר</p>	<p>ידידנו הנכבד הרה"ח גר' יחיאל מיכל שטיינפלד שליט"א</p> <p>לרגל אירוסיו בנו הבה"ח משה ישכר נ"י למזל טוב ובשעט"מ</p> <p>ויה"ר שיהא הבנין עדי עד ויראה מכל יוצ"ח רוב נחת וקדושה וכו"ס אב"ר</p>	<p>ידידנו הנכבד הרה"ר שלום זילבר הי"ו</p> <p>לרגל הולדת בנו היניק יוסף נ"י למזל טוב ובשעט"מ</p> <p>ויה"ר שיראה ממנו ומכל יוצ"ח רוב נחת וקדושה וכו"ס אב"ר</p>
---	---	--

הגליון נדפס בחסות דפוס שוה והצלחה בכל הענינים • רח' השלושה 30 ב"ב • 03-6579999